

Lét-ez-és

Nem vagyok, csak létezem.

Íme a két kezem.

Becsukom a szemem, szétesem.

Szétesem, az univerzum átölel.

Végtelen galaxis vár,

Smaragdzöld csillagköd éjsötétje,

Magába zár.

Kinyitom a szemem, összerak a fél-elem.

De ki fél, ha nincs két-ség, csak egy-ség?

Megnyitom magam a fénynek, a szépnek,

Az örökké mindenben létezőnek,

Végtelen áramlással olvadok eggyé.

Ez mindig így volt, van és lesz.

Csak a figyelmem vitt másfelé,

Önmagamtól elfelé.

Figyelmem áthelyezése által

A világ kitágul, kitárul,

S a kozmikus örvény magával ragad.

Világok haladnak át rajtam, rajtad.

S te Is-ten magad Vagy.